

Posudek oponenta bakalářské práce

Denisa Pavlíčková

Dílo Aloise Boháče v souvislosti s českým symbolismem

Filozofická fakulta JU, Ústav věd o umění a kultuře

Studentka Denisa Pavlíčková si za téma své bakalářské práce zvolila dílo relativně málo známé osobnosti jihočeského malířství počátku 20. století, rodáka z Volyně, Aloise Boháče. Výstavu z výběru prací tohoto malíře bylo možné shodou okolností shlédnout přesně před rokem v suterénu Wortnerova domu AJG v Č. Budějovicích, což naznačuje širší oživení zájmu o tuto jinak spíše okrajově vnímanou uměleckou osobnost. Bohužel, uplynulá výstava ani žádný materiál z ní nejsou v předkládané kvalifikační práci zmíněny. Naznačený vlažný zájem o vybrané téma je bohužel znatelný z celého autorčina textu.

Text s ambiciózním názvem je členěn velmi tradičně, takže po úvodní, docela vágní přehledové kapitole o symbolismu v evropském a českém malířství a souvisejícím výkladu o pohádkových motivech v tvorbě českých symbolistních umělců, jsou chronologicky líčeny život a dílo vybrané osobnosti. Již úvodní kapitoly prozrazují nejasné zacílení a kladení badatelských otázek k tématu. Z obecného líčení o symbolismu není vůbec zřejmý vztah k Boháčově tvorbě a autorka navíc cituje docela irelevantní zdroje odborné literatury. Ani kapitola o pohádkových motivech nemá jasnou strukturu a není příliš jasné, co autorka chce tímto textem vlastně sdělit. Na druhé straně ovšem oceňují autorčinu práci s několika novějšími kvalifikačními pracemi studentů a studentek různých českých škol, které jí při nedostatku odborné literatury o Boháčovi zjevně byly důležitými zdroji informací. Vhodné je také snad poněkud nezvyklé vyčlenění seznamu těchto kvalifikačních prací do samostatného oddílu v soupisu pramenů.

Stejně jako v případě jiných bakalářských prací, také Pavlíčková má velký problém s českým jazykem, když nerespektuje shodu podmětu s přísudkem, u zvratných sloves nepoužívá zvratná zájmena a zcela nesprávně používá interpunkci. Dále zaměňuje slova (typickým příkladem je podvědmí namísto povědomí). Autorka nerespektuje ani psaní velkých a malých písmen, nejčastěji ve vlastních jménech! Všechny tyto závažné nedostatky čtenáři často znemožňují porozumění autorčiným sdělením. Nerozumím ani nezařazení odkazů na analyzované ukázky v obrazové příloze, které by orientaci ve výkladu velmi usnadnily.

Vztah díla Aloise Boháče k symbolismu je v autorčině textu líčen pomocí negativních vymezení a srovnání s díly autorů příbuzných mu slohově i dobově, jako byli Hanuš Schwaiger či Jaroslav Panuška. Do velké míry je to postup legitimní, přesto se domnívám, že by neměl být výhradním, ale že by se autorka měla pokusit Boháčovo dílo charakterizovat i pozitivně a bez povrchních konstatování o „potvůrkách“ či pomocí zcela nevhodných, ahistorických srovnání s motivy ze současné vizuální kultury (př. Glum).

Naopak, mám neodbytný pocit, že právě v případě motivů v Boháčově díle se mohla autorka alepoň pokusit aplikovat metody genderové, konkrétně queer interpretace umění. Jak opakující se detaily na jeho obrazech, tak i životní okolnosti by mohly svědčit o jeho homoerotické sexuální orientaci, případně s příměsí zoofilní deviace. Tuto možnost bych v případném budoucím bádání vážně doporučoval prověřit.

Na základě vyřčených výtek práci klasifikuji známkou **dobře** a **doporučuji** ji k obhajobě.

Dne 2. června 2017

Mgr. Hynek Látal, Ph.D.